

Fa Ede

EZREDFORDULÓ 1.

KÉNYELEM

Végre! Megvalósult az emberiség legnagyobb álma, ami valaha - pontosabban: a nyomorúságos TÖRTÉNELMI KORSZAK idején - csak egy GUNYOROS KÖZMONDÁSKÉNT létezett, azt ma már szériában állítják elő (teljesen automatizált) szupergyáraink: AZ EMBER SZÁJÁBA REPÜLŐ SÜLTGALAMBOKAT.

Persze, ezek a realitásnak megfelelően, csak olyan „jellegűek”. De az a fontos, hogy kényelmesen fogyaszthatók. Tollatlanok, hogy nyelés közben torkon ne akadjanak, (bőrredős denevérszárnyal repülnek emberboldogító céljuk felé). Ezen kívül - minden további nélkül - lenyelhetően porhanyók, vagyis: kemény csontok helyett, puha porcvázuk van. De a legfőbb tulajdonságuk, hogy csodás, MEGVALÓSULT-KÖZMONDÁS ÍZŰEK. Afféle közhasznú genetikai és konyhatechnikai szörnyetegek. Két szaktudományos komputer-világhálózat remekelt a géntervezésben s az élelemgyártásban. De

az ember annyira elpuhult a nagy kényelem-hajhászásban, hogy még a száját sem tudja már kitátani, hogy a repülő, ízes csemegét bekapja. Ezért találta ki a már említett globális szuperkomputer-hálózat a

beültethető, szájnýtogató automatát. Tehát: *volt repülő sültgalambunk, a bekapásához beültetett, szájnýtogató automatánk.* Abszolút komfort lehetett volna! Azonban még mindig akadt egy kis bökkenő! Az igaz - hogy minden puhányságunk ellenére - a nyelést és az emésztést még (úgy-ahogy) elvégeznék az ősi reflexek. De sajnos, csak úgy-ahogy! Eleinte minden sült galamb-evőt állandó nyelési görcs és felpuffadás kínozott. De ezen könnyen segített - a szintén teljesen automatizált - modern gyógyszergyártás. - - - Összegezzük az elmondottakat: *Hatalmas felhőként szállnak, és - kívánságunkra - bármikor a szánkba repülnek a sültgalambok. Aztán a beépített szájnýtogató automata és a nyelést meg az emésztést serkentő gyógyszerek jóvoltából, faljuk, nyeljük, emésztjük a szánkba suhanó modern rémmesét...*

FOGYASZTÓI TÁRSADALOMBAN ÉL(J)ÜNK

Szárított egérfület vásároltam karamell mártással. Megleptem vele ínyenc, különc barátomat, aki jóra-rosszra divatos argószavakat hebeg. Szerencsére nyertem egy sorsjátékon és már minden kapható. Végre! meg tudtam venni egy lassan öló pokolgépet - sztereotévés-rádiós, kézilámpás, mákdarálós mellékfunkcióval. Most már kényelmesen és szórakozva kinyírhatom legádázabb ellenségeimet. Ennyit csak megérdemlek! nemcsak jogász, komputermérnök, bérgyilkos, lírai költő, hanem diplomás csillagfizikus is vagyok. A teamen kívül, a saját szakállamra is kísérletezek. A minap szereztem húsz mázsa, méregdrága Szíriusz-fényt. (Házsártos nejem tudta nélkül!!! Így csak a pincében bütykölök vele). Ha felrobbanunk, a Drágám is velem repül. Hogy ne gondoljon semmi rosszra: gyarapítottam a babagyűjteményét egy olyan remek Barbieval, amelyik húsz nyelven beszél, énekel, és távirányítással karatézni is tud...

„PÁRBESZÉD” EGY KŐVEL

Ha olyan volna mint akármelyik másik kődarab, nem érdekelne. De ez egy kivételes kő! A hó, fagy, víz és szél fura-furcsa tárgyi lényvé formálgatta. Élő szobor, minden óvatos „mintha” és „már-már” nélkül. Sokszor leülök vele szemben és elbeszélgetünk. Nem éppen pityizálás ez, sem hangulatos teadélután! Anyi megválaszolhatatlan kérdést tud nekem szegezni, hogy izgatottan zsongó darázs-fészekké bolydul tőle a fejem. Olykor még köznapi gondjaimnál is fontosabbá válik, amit ez a földtani firma firtat a „teremtődésről” meg a pusztulásról és a velük rokon, vagy épp ellentétes köz- és magánügyeimről, - s ahogy ezek egymásba átsuvadnak és robbannak (fenségesen meg gyalázatosan). Kővé-válásom egyre közelít, ezért egyre kínosabban koppan közöttünk ez a párbeszéd. - Kukába dobnam konok vallatómat, ám túl késő: már nem tudom hol a határ kettőnk között, de azt sem, hogy - ha kicserélném egy hozzám hasonló, puhány kérész-lényre -, mire mennék az ő hetvenmillió éves, bazalt-kemény bölcsessége nélkül!

Ferdinand Georg Waldmüller: Egy ember képepládjával – 1847

